

Какъ умилно то улажда
Мене въвъ горчевинитѣ !
Какъ чудесно то изглажда
Грозний споменъ на злинитѣ !

Ако нощемъ спя дълбоко,
То по устни ми пролазва,
Будя ли се, изъ високо
Неговъ призракъ се показва.

Ако слушамъ шумъ дървесенъ,
Него мисля че разбирамъ,
Ако гледамъ сводъ небесенъ,
Драснато го тамъ съзирамъ.

Ако чуя духъ зефиренъ
То и тамо пригреперва,
И чучурѣтъ незапиренъ
Него бѣбли, ми се вѣрва.

Въ бой да бѣждя, въ страшна битва
Срѣдъ гърмѣжа него чувамъ,
И доръ въ моята молитва
Безъ да щя го споменувамъ.

Ц в ѣ т е .

Цвѣте мило, цвѣте красно,
Цвѣте съ тънинко стебло,
Що навеждашъ тѣй безгласно
Свойто хубаво чело ?

Що тѣй бързо поблѣднява
Твойта нѣжна младина ?
Що слабнѣе, извѣтрява
Тазъ приятна миризма ?